

BETTY NEELS

Roosil on okkad

Originaali tiitel:
Betty Neels
Roses Have Thorns
2003

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1990 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D07414122
ISBN 978-9949-82-941-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Sarah istus oma kirjutuslaua taga ja vaatas esimesi professor Nauta kliiniku patsiente automaatselt avanevate uste kaudu sisenemas. Kõige ees nagu ikka oli kolonel Watkins, kes paranes kolmandast südamerabandusest ja oli vähemalt kaheksakümneaastane. Professori kliinik alustas tööd kell pool üheksa ning Sarah' kohustuseks, ehkki tal polnud aimugi, kuidas see oli juhtunud, oli varakult kohale tulla ja patsiendid üles märkida; teised kaks administraatorit, kes olid abielus ning pidid oma kodu, abikaasa ja laste eest hoolitsema, lõpetasid tööpäeva täpselt õigel ajal ja ei minutitki hiljem, nii nagu nad saabusid täpselt õigel ajal ja ei hetkegi varem. Niisiis jäi argipäeviti kell pool üheksa avatav professor Nauta kliinik Sarah' õlule, kes oli vallaline, elas üksi ja oli seega teiste arvates kohustustest vaba naisena ilmselge valik.

Kolonelile järgnes proua Peach, kes oli aastaid nende juures käinud, tema kannul olid kaks teismelist, kes itsitasid, kui oma nime ütlesid, ning nende järel

tulid teised, kellest enamikku tundis Sarah nägu- või nimepidi. Ta tervitas kõiki, veendus, et uued patsiendid teaksid, mida neilt soovitakse, ja tegi oma korralikku nimekirja linnukesi. Kella poole üheksani oli viis minutit, kui saabus viimane patsient, ning täpselt kell pool üheksa astus uksest sisse professor, tuues endaga kaasa pahvaka jahedat märtsiõhku. Sarah heitis mehele põgusa pilgu ja leidis, et ta ei paistnud olevat kärsitum ega halvemas tujus kui tavaliselt. Professor oli väga suurt kasvu, pikk, laiaõlgne ja nägus, tal olid heledad juuksed, mis hakkasid meelegahtadest hallinema, kongus nina ja kitsad huuled. Tal olid helesinised silmad, mis meenutasid terast, kui ta vihaseks sai – mida tuli ette üsna sageli, kuigi ta St. Cyprian'isi alluvad möön- sid, et oma patsientide vastu oli mees lahke, kui tahes tüütud nad ka polnud.

Ta möödus Sarah' kirjutuslauast, ühmas: „Tere hommikust, preili Fletcher!“ ja heitis talle nii põgusa pilgu, et poleks märganudki, kui Sarah oleks kandnud blondi parukat ja prille. Sarah oleks olnud väga üllatunud, kui oleks teadnud, et professor oli märganud iga detaili. Väikest kasvu, veidi liiga kõhn, meeldivad näojooned, kuid mitte ilus, kaunid tumedad silmad, peenike nina, lai suu ja juuksepahmakas, mille soengusse seadmine pidi igal hommikul märkimisväärselt palju aega võtma. Professor oli märganud ka ta säravalget pluusi ning tõsiasja, et ta ei kandnud ehteid, ainult praktilist käekella. Arukas noor naine, mõtles professor põgusalt, korralik ja ei lobisenud palju. Ta

polnud väga noor – võib-olla hilistes kahekümmendates aastates, kuid temast õhkus neiulikku värskust. Professor läks oma kabinetti, tervitas seal ootavat öde ja istus oma kirjutuslaua taha, visates suurema vaevata peast preili Fletcheri ning kuulates ära ärritunud kolonel Watkinsi kaebuse talle füsioteraapias osaks saanud kohtlemise pärast, olles samal ajal kannatlik ja kaastundlik, mis mõjus vastuoluliselt jahedusega, millega ta haiglatöötajaid kohtles.

Sarah, kes jäi mõneks ajaks üksi, jätkas oma hommikuste kohustuste täitmist, kuni saabusid proua Drew ja proua Pearce, nende järel esimesed ambulatoorse kirurgia patsiendid; pärast seda polnud tal aega muuks kui töötamiseks, kuni nad läksid ükshaaval sööklasse kohvi jooma. Kui Sarah kirjutuslaua taha naasis, nägi ta haiglasse viivas pikas koridoris professor Nauta suurt selga, tema järel kõndisid intern ja haiglaarst. Professor kõndis kiiresti ja Sarah'l oli veidi kahju ta kaaslastest, kes üritasid temaga sammu pidada ja pidid ilmselt ta kärsituid ja sapiseid märkusi kuulama.

Päev oli vihmane ja tuuline ning väljas läks varakult pimedaks. Kliinik oli uksi sulgemas, Sarah ja ta töökaaslased olid käinud kordamööda teed joomas ja kuna neil polnud enam midagi teha, jäi Sarah telefonile vastama ja küsimustega tegelema, samal ajal kui teised läksid end korrastama, nii et saaksid täpselt kell viis bussi peale minna. Proua Drew elas Claphamis, proua Pearce võttis iga päev ette pika sõidu Leytonist tööle ja tagasi ning kuna Sarah elas

kümneminutilise jalutuskäigu kaugusel haiglast, võeti iseenesestmõistetavalt, et tema lahkus viimaseks. Sarah koristab, pani kõik hommikuks valmis ja läks siis tagasi oma kirjutuslaua taha, et vaadata vastuvõttude ajakava. Nüüd oli siin vaikne; õed olid läinud ja arstid samuti, välja arvatud professor Nauta, kes oli naasnud poole tunni eest ja peatunud vaid nii kauaks, et öelda, et teda ei tohi mitte mingil juhul segada. Sarah oli end hädavaevu tagasi hoidnud, et mitte küsida, mida ta peaks tulekahju või hädajuhumi korral tegema. Laskma tal tuhaks põleda, ta teadmatusesse jätma, kui midagi tõsist peaks juhtuma? Professor poleks talle iial andestanud. Sarah oli talle viisakalt vastanud ja oma tööga jätkanud. Ta võis umbes viie minuti pärast koju minna.

Lai uks paiskus lahti ning Sarah tõstis üllatunult pilgu. Ta nägi otsustaval sammul lähenevat vanemat daami ja küsis viisakalt: „Te olete vist eksinud? See pole haigla – kõigest ambulatoorium. Kui te ütlete, millisesse osakonda minna soovite, siis juhatan teid.“

Külaline seisis kirjutuslaua ees, silmitsedes teda. Ta oli kena naine ning elegantselt riides, mis vihjas jõukusele. Ta pani oma käekoti kirjutuslauale ja hakkas kõnelema. Tal oli selge, üsna kõrge hääl ning olek, mis eeldas käskude täitmist. „Ma soovin professor Nautat näha; vahest oleksite nii kena ja ütleksite talle!“

Sarah vaatas teda mõtlikult. „Professor ütles, et teda ei tohi mitte mingil juhul segada. Mul on kahju – vahest saan teile kohtumise kokku leppida?“

„Lihtsalt öelge talle, et ma soovin teda näha...“
Naine naeratas ja ta näole tekkis veidi kelmikas ilme.

Sarah võttis telefonitoru ja helistas professori kabinetti. „Siin on üks daam,“ ütles ta. „Ta soovib teid näha, *sir*.“

Mees käratas midagi, mis tundus olevat hollandi keeles; see kõlas tugevalt ja väga ebaviisakalt. „Taevas hoidku, tüdruk, kas ma ei öelnud, et mind ei tohi segada?“

„Ütlesite küll, *sir*.“ Sarah sai järsku pahaseks – ta tegi ju ainult seda, mida see üsna käskiva olekuga daam oli palunud, ja kui professor tahtis vägisõnu kasutada, siis mitte tema peal. „Te peaksite oma sõnu valima!“ vastas ta hapult ja kohkus siis. Ta lastakse lahti...

„Öelge, et ma olen ta ema,“ soovitas daam.

„Teie ema soovib teid näha, *sir*,“ sõnas Sarah ja lajatas toru vastust ootamata hargile.

Professor, ehkki suur ja kogukas, võis vajaduse korral kärke ja vaikne olla; ta kõrgus Sarah' kirjutuslaua kohal veel enne, kui naine jõudis end koguda.

Professor ei öelnud talle midagi. Sarah leidis, et tegemist oli väga ebaviisaka ja ülbe mehega, ning vaatas, kuidas ta rõõmsalt oma ema tervitas ja ta siis temale sõnagi lausumata oma kabinetti juhatas. Kui proua Drew ja proua Pearce mõne minuti pärast naasid, võttis Sarah oma asjad ja lahkus koos nendega. Ta andis tavaliselt valvurile teada, kui professor alles majas oli, aga seekord ei kavatsenud ta seda teha. Istugu luku taga või tahtku midagi; tema töötunnid olid üheksast

viieni, vähemalt paberil, ja kell oli juba kümme minutit viis läbi.

Ta jalutas oma üüritoa poole, olles ikka veel vihane. Professori ema oleks võinud kohe öelda, kes ta on, ja teda ebameeldivustest säästa. Nüüd oli Sarah arsti vastu ebaviisakas olnud ja mees võis ta soovi korral vallandada lasta. Ta kõndis kiirel sammul mööda korralikku üksluist tänavat, kus olid ridaelamud, ja sisenes neist viimasesse, läks viletsast, ilma vaipkatteta trepist üles ja avas oma toa ukse.

Tuba oli üsna suur, inetu roheline tapeedi ja pruuni värvi detailidega, madalast aknast avanes vaade kõledale rõdule, millel oli lainelisest plekist katus. Sarah elas siin rõdu pärast; kass Charles, kellega ta oli sõbrunenud, kui too oli kassipoeg, pidas seda enda koduks ja Sarah oli palju vaeva näinud, et seda tema jaoks muga-vaks muuta: rõdu ühes otsas oli potti istutatud muru, lisaks vana tekiga vooderdatud korv, vesi ja toit ning isegi pall juhuks, kui kassil hakkas igav. Kui Sarah oli kodus, tuli kass tuppa, istudes ta kõrval, samal ajal kui ta sõi, ja magades ta jalgade juures. Charles tuligi teda nüüd tervitama ja nagu alati rääkis Sarah talle oma päevast, võttes riided seljast ja riputades need toanurka kardina taha, alustades siis õhtusöögi valmistamisega.

Tuba oli sisustatud üsna tänapäevaselt: seal olid diivanvoodi, laud, kaks tooli, gaasiahju kõrval vana tugitool, seinal mõned riulid ja kraanikausi kõrval väike gaasipliit. Sarah oli andnud oma parima, et toale rõõmsavärvilise voodikatte, patjade, odava vaiba ja

lilledega ilmet anda, isegi kui oli pidanud nende ostmiseks nii mõnestki asjast loobuma, peale selle oli tal kaunis lugemislamp. Kuid see jäi kõvasti alla ta Kenti kodule. Ta lahkus sealt mõned aastad tagasi ning igatses endiselt seda kena vana maja ja vaikset maaelu. Aga ta teadis juba ammu, et peab lahkuma; ta polnud kunagi oma kasuemale meeldinud ja kui isa suri, siis oli kasuema talle selgeks teinud, et ta pole enam oma kodus teretunud. Sellest oli möödas viis aastat ja Sarah, kes oli nüüd kahekümne kaheksa aastane, ei pidanud enam tõenäoliseks, et saab koju naasta.

Samuti ei uskunud ta, et temaga võiks midagi huvitavat juhtuda. Ta elu oli rutiinne, ta teenis piisavalt, et ära elada, ja tal olid mõned tuttavad, aga ta oli liiga uje selleks, et mõnda klubisse minna, ja ta tajus teravalt, et teistes üüritubades elavad neiud pidasid teda igavaks – isegi kui ta laenas neile teed ja suhkrut ning kuulas nende värvikaid lugusid luhta läinud suhetest. Ta oli teadlik ka sellest, et nad haletsesid teda, sest tal polnud peigmehi ega ilusaid riideid. Sarah käis küll korralikult riides, kuid ta valis oma riided ajatu moe järgi, nii et mitte keegi ei vaevunud talle järele vaatama.

Samal ajal kui ta toas ringi askeldas, rääkis ta Charlesiga. „Ta oli vastikus tujus,“ märkis ta, pannes kassile alustassile süüa. „Huvitav, milline ta oma perega on? Kui tal üldse on oma perekonda... Ma lihtsalt ei suuda uskuda, et keegi tahaks temaga abielluda. Talle tuleks kaasa tunda... Huvitav, miks ta ema teda näha tahtis? Asi pidi pakiline olema.“